

Budapest, 1908. május 6. – Dunaharaszti, 1986. január 7.

Apja a Ganz Villamossági Rt. magasfeszültségi villanyszerelő mestere volt, 1920-ban önállósította magát, műhelyt nyitott Nagykőrösön. 1928-ban, miután vállalkozása tönkrement, a család Csepelre költözött. Négy elemi és két gimnáziumi osztályt végzett, de gyermekkorában elszenvedett súlyos balesete következtében magántanulónként fejezett be. Később kitanulta a férfiszabó mesterséget, amit azért is választott, mert balesete miatt mozgása korlátozott maradt. 1931-ig segédként dolgozott különböző szabóságokban, majd mestervizsgát tett. A gazdasági világválság idején elvesztette állását. Ezt követően szőrmegyárban helyezkedett el. A harmincas évek második felében már szabóságot vezetett, majd egy tímmel társulva önállósította magát. Részt vett az iparosközéletben, egy időben a szakosztályelnöki tiszteet is betöltött a szakmai szervezetben. Dalárdában énekelt, szónokképző tanfolyamra jelentkezett, ahol kiválasztották az Egyházközségi Munkásszakosztályok szervezői. Megismerkedett a keresztényszociális tanításokkal, követendő és megvalósítandó társadalmi alternatívára talált a pápai enciklikákban felvázolt új, szociális rendi állam eszményében. 1939-ben az EMSZO, illetve a Magyar Dolgozók Hivatásszervezete központjába került, titkárként az ipartestületi és a hivatásszervezeti rendszer egyesítése lett a feladata. Csepelen megalakította az EMSZO- és a KALOT-szakosztályt, majd a visszacsatolt területeken folytatott szervezőmunkát. Tapasztalatairól a hivatásszervezet lapjában, az Új Rendben számolt be. Később a politikailag jobboldalon elhelyezkedő szervezet, a Baross Szövetség titkára. Az 1940-es évek elején, az egyre erősödő németbarát politika idején a névmagyarosítás mellett döntött. 1942 júniusában ismét konfekcióüzemet nyitott. A háború alatt hadiüzemmé nyilvánították műhelyét, ahol a nehéz időkben embereket bujtattak. A főváros felszabadulása után a Vörös Hadseregnek készített bőrkabátokat, majd a népruházati akcióban jutnak nagyobb megrendelésekhez. 1945-ben Ries István egyik munkatársa a Szociáldemokrata Pártba való belépési ajánlattal kereste meg, de nemet mondott a felkérésre; inkább a Kereszténydemokrata Néppárthoz, majd Demokrata Néppárthoz csatlakozott. Tényleges munkát csak az 1947-es választások előkészítésekor kezdett végezni, ekkor a nagy-budapesti pártközpont vezetője és a végrehajtó bizottság tagja volt. 1947 októberében a DNP tisztújító ülésén a párt egyik alelnökének választották meg. Nem akart képviselő lenni, a listán nem bejutó helyre került, de a három listán is mandátumhoz jutott Eckhardt Sándor nagy-budapesti helyére 1947. szeptember 17-én őt hívták be. 1948. június 15-én összeférhetetlenségi bejelentést tettek ellene, majd 1948. július 7-én megfosztották képviselői mandátumától. Barankovics István javaslatára ekkor teljesen visszavonult a politikától, még a pártból is kilépett. Egzisztenciálisan egyre nehezebb helyzetbe került. Népszínház utcai lakásuk felét kiigényelték. A magánkereskedőket és a kisiparosokat megfojtó rendelkezések következtében nem kapott munkát. Hatalmas adó- és SZTK- hátralékát büntetésekkel tovább növelték. 1951-ben a kitelepítések elől Szigetszentmártonba költöztek, ahol nagy nehézségek után megkapták a letelepedési engedélyt. Iparengedélye kiváltását azonban megakadályozták, ezért 1956-ig egy horgásztanyán dolgozott. 1956-ban, a forradalom napjaiban lakóhelyén részt vállalt a rend fenntartásában. A megtorlás után beidéztek a rendőrségre, de semmit sem tudtak rábizonyítani, munkahelyét azonban mégis elvesztette. 1960-ban Dunaharasztiába költöztek. 1961-től ismét szakmájában helyezkedett el. A Pannónia

Szőrmevállalatnál először szabász, majd gyártmánytervező szabász, férfibunda-tervező volt. 1973-ban ment nyugdíjba.